

De eerste periode na 21-12-2012

Waar staan we nu?

Het einde van de Maya kalender is het einde van een frequentieversnelling. Sinds 12 december zijn er opmerkelijke energetische veranderingen waar te nemen. 21-12-2012 was een scheppingsmoment in een cyclus van 63 miljoen jaar. De aarde is niet vergaan en er zijn poolverschuivingen en 3 dagen duisternis geweest. De Maya's hadden het niet fout; onze interpretatie zat er naast. Tijd om de balans op te maken en te zien waar het werkelijk om gaat. En zo de vraag te beantwoorden: waar staan we nu en waar gaan we naar toe?

Inleiding

De maanden voor 21-12-2012 werden gekenmerkt door onduidelijkheid. Veel mensen hadden iets gehoord over 'voorspellingen rond het einde van de Maya kalender', die 'het einde van de wereld' of 'het einde der tijden' aankondigde. Omdat veel traditionele religies eenzelfde beeld hebben geschetst – "de wereld gaat ten onder en als dat gebeurt, gaat het niet bepaald zachtzinnig" – was het niet zo vreemd dat veel mensen zich afvroegen of er misschien toch enige waarheid in al deze verhalen zou kunnen schuilen. Ik heb toen een artikel geschreven, waarin ik alle relevante informatie rond 21-12-2012 bijeen bracht die ik in de loop van de afgelopen anderhalf jaar ontdekt en verzameld had. Het was geen nieuwe informatie, want alles was al bekend, gedocumenteerd en terug te vinden in eerdere publicaties, maar alleen in losse fragmenten. In dit artikel kreeg alles samenhang. Dat was vooral gericht op wat er op het moment van de Grote Galactische Uitlijning op 21 december 2012 zou gebeuren. En dat was heel iets anders dan 'het einde van de wereld' en had zelfs niets te maken met het 'einde van de Maya kalender'.

Intussen ligt 21-12-2012 achter ons en de aarde is niet vergaan. Veel mensen hebben intussen de conclusie getrokken dat de Maya's, die bijna mythische bevolking die ooit in Midden en Zuid Amerika leefden, het totaal bij het verkeerde eind hadden. Het lijkt een normale, zinvolle en vooral verstandige reactie om het geheel maar snel te vergeten want, zeggen we dan, "het gaat immers om iets dat zo duidelijk voorspeld is en zo overduidelijk niet is uitgekomen".

Dat zou kloppen, als de interpretatie die iedereen elkaar na zei, juist was: dat de Maya's voorspelden 'dat de aarde zou vergaan'. Maar die uitleg is veel te kort door de bocht en absoluut onvolledig. Want er werden twee onderwerpen – 'de Grote Uitlijning op 21 december 2012' en 'het einde van de Maya kalender' als één en het zelfde gezien, terwijl het twee geheel verschillende aspecten zijn. Alleen al daardoor was deze interpretatie foutief.

Mijn artikel over 'De Grote Galactische Uitlijning op 21-12-2012' nam in korte tijd een enorme vlucht. Het voorzag blijkbaar in de behoefte aan duidelijkheid. Velen hebben het gelezen, maar het leverde ook de nodige vragen op. Dit artikel is een tweede versie, aangevuld met de ervaringen van mijzelf en anderen tijdens de Grote Uitlijning en beantwoording van de meeste vragen. Dat kan alleen als ik duidelijk maak wat 'de Grote Uitlijning op 21 december 2012' en 'het einde van de Maya kalender' elk afzonderlijk betekenen. Daarnaast zijn er nog twee onderwerpen, die daarvoor besproken moeten worden: de Maya voorspelling van 'poolverschuiving en 3 dagen duisternis' en 'de energetische veranderingen sinds 12 december 2012'.

Dat al deze aspecten zich binnen een duidelijk afgegrensde periode afspelen, is natuurlijk geen toeval. Daarom zal ik ook aandacht besteden aan hoe deze aspecten op elkaar inwerken. Zo ontstaat een wijde adelaarsblik, die zowel achterom kijkt naar wat de Maya's nu werkelijk wilden zeggen, als ook een blik vooruit naar wat de komende tijd ons zal gaan brengen. Zo wordt ook duidelijk waar we nu staan, in deze eerste periode na 21-12-2012.

De beleving van tijd

De datum van 21 december 2012 komt voor in oude Maya geschriften als 'het einde van de Mayakalender'. Althans, dat was de uitkomst van de berekening van José Argüelles, die als eerste in 1987 over de Maya kalender publiceerde¹. Carl Calleman maakte zijn levenswerk van het vertalen en uitwerken van de Mayakalender². De uitkomst van zijn berekening was dat de Mayakalender eindigde op 28 november 2011.

Door deze aandacht voor 'de Mayakalender' verdween het zicht op het feit dat de Maya's meerdere kalenders kenden. Vrijwel al hun kalenders gaan uit van een 'cyclisch' (cirkelvormig) principe. Als je wil begrijpen wat ze daarmee bedoelden, moet je anders kijken naar het begrip 'tijd'. Voor ons is 'tijd' een rechte lijn, die doorloopt van ver voor Christus tot nu; een lijn die alsmaar langer wordt. Voor de Maya's was de tijd echter een cirkel. Dat is minder vreemd dan het misschien lijkt, want ook wij kennen een soort 'cirkel van tijd': elke dag is een cirkel van zonsopkomst, midden van de dag, avond, nacht en opnieuw zonsopkomst. Ook het jaar is een cirkel: één rondje van de aarde om de zon en de afwisseling van de seizoenen: winter, lente, zomer, herfst en weer winter. Zó beleefden de Maya's de tijd, en zo werkten ook hun meeste kalenders: als kleine en grotere radertjes die in elkaar grijpen. De dag is een klein radertje, een jaar een grotere, en zo kenden ze nog veel grotere 'raderen', tot en met perioden die vele mensenlevens omvatten³.

Hun 'profetieën' waren niet gericht op de toekomst in de zin dat er totaal nieuwe dingen aangekondigd werden. Het waren notities van ervaringen uit het verleden, die zich na een bepaalde cirkelgang van de tijd opnieuw voor zouden doen⁴. Ook dat principe kennen we allemaal. Immers, als je de cirkel van het jaar kent, kan je in oktober voorspellen dat over een jaar weer de bladeren van de bomen zullen vallen.

Je zult je misschien afvragen wat dat voor nut heeft. Maar als zo'n cirkelgang vele mensenlevens omvat, wordt het wel zinvol: tegen de tijd dat zo'n grote cirkel voltooid is, is iedereen vergeten wat er één rondje geleden is gebeurd...

Als je in een cirkel een begin en een eind wil aangeven, is dat niet meer dan een afspraak dat we een bepaald punt zo zien. Wij kennen dat ook. De afspraak is dat om middernacht een nieuwe dag begint: op het moment dat de klok van 23.59 op 00.00 uur springt. Maar als we voor de zomer- of wintertijd de klok een uur verzetten, verschuift daarmee ook het begin van een nieuwe dag. Het is dus echt niets meer dan een afspraak.

Een lijn heeft een begin en een einde, een cirkel niet; die gaat steeds door. Als de Maya's de tijd cyclisch beleefden, is het dus heel vreemd dat er zoveel aandacht is voor het 'einde van de Mayakalender' – dat zou dan immers niet meer zijn dan een denkbeeldig punt op een cirkel, waarvan je net zo goed zou kunnen afspreken dat die ergens anders ligt.

De reden is dat wat 'de Mayakalender' is gaan heten, de enige van hun kalenders is, die een begin en een einde heeft. Alle andere kalenders zijn cyclisch. Als we willen begrijpen wat er op 21-12-2012 is gebeurd, kunnen we de informatie van de Maya's alleen begrijpen vanuit één van hun cyclische kalenders. Het 'einde van de Mayakalender' is het einde van hun enige lineaire kalender: 'the long count' (de 'lange telling').

'The long count' – de enige lineaire Mayakalender

Juist omdat de Maya's meerdere kalenders naast elkaar gebruikten, ligt verwarring en misvatting al snel op de loer. Zo wordt er binnen 'de Mayakalender' gesproken over perioden, die 'baktuns' genoemd worden, die meestal als perioden van 394 jaar gezien worden. Dan zou 'the long count' 13 baktuns omvatten en duren van 3115 voor Chr. tot 2011; een totale periode van 5125 jaar.

¹ José Argüelles, *The Mayan Factor: Path Beyond Technology*, Inner Traditions Bear and Company, 1987

² Carl Calleman, *Solving the Greatest Mystery of Our time: The Mayan Calendar*, Petiet, 2001.

³ Gerald Benedict, *Maya voorspellingen voor 2012*, Librero 2011, bld. 33 e.v.

⁴ Gerald Benedict, *Maya voorspellingen voor 2012*, Librero 2011, bld. 22

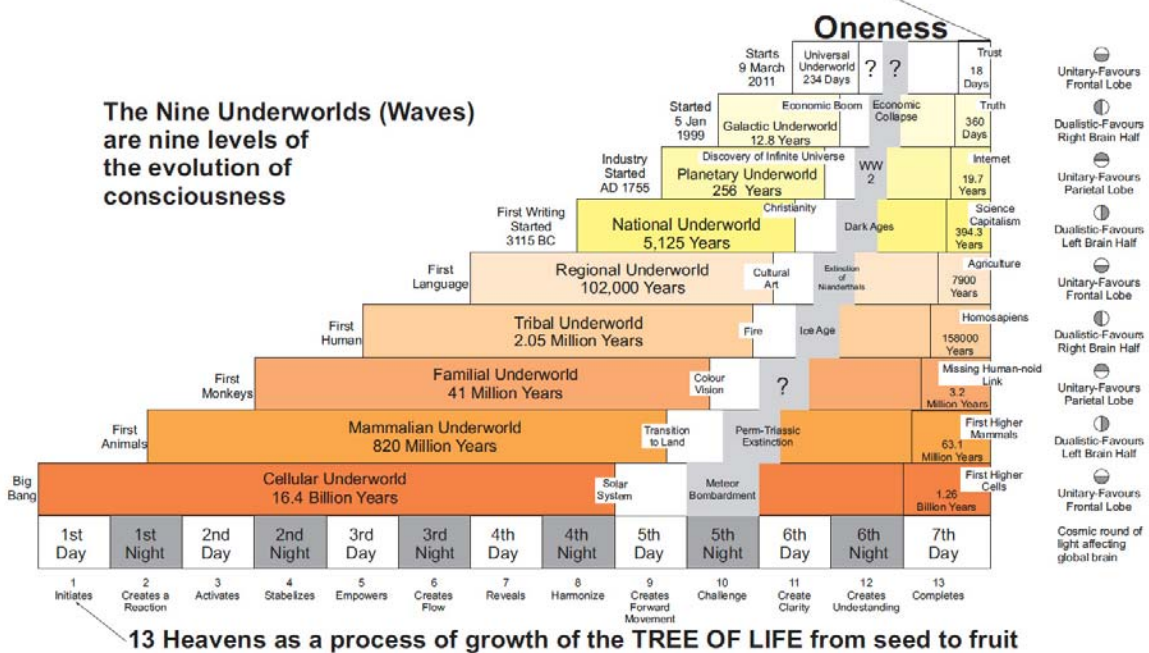
In de verhalen rond de Maya's wordt vaak gerefereerd aan de schuine stand van de aardas ten opzichte van het vlak waarin de aarde om de zon draait. Je kunt ook zeggen dat het vlak van de evenaar schuin staat, en dat klopt; de hoek is 23,5 graden. Maar de scheefstand van de aardas is niet continu hetzelfde; hij 'wobbelt'. Nu staat de as maximaal scheef, in 4468 voor Chr. stond de as recht, in 10.948 voor Christus maximaal scheef, maar tegengesteld aan nu en in 17.428 voor Chr. weer haaks. Eén zo'n rondje van de aardas duurt in totaal 25.920 jaar. Dat is vrijwel hetzelfde als 5 x de periode van 5125 jaar. Daardoor wordt de Mayakalender vaak gekoppeld aan deze 'wobbel' van de aardas, die we vanaf de aarde waarnemen als de verandering die we 'precessie' noemen: het feit dat we teruggaan door de tekens van de Dierenriem. Dat is de reden dat er sprake is van 'de overgang naar het Aquarius tijdperk'.

Maar goedbeschouwd zijn deze 'baktuns' gelijke perioden van 394 jaar en deze manier van kijken maakt deel uit van de cyclische manier waarop de Maya's naar de tijd waarnamen. Dat is niet de aangewezen manier om 'de Mayakalender' ('the long count') te bekijken. Die cyclische manier zullen we dan ook buiten beschouwing laten en alleen lineair kijken, zoals in onderstaande afbeelding. Van de 'Big Bang' tot het einde in 2011 / 2012. Toch is het wel te begrijpen dat deze verwarring ontstaat, want de periode van 5125 jaar komt ook voor in 'the long count'. Dat is terug te vinden in de onderstaande afbeelding bij de 'National Underworld'⁵.

The Levels of Evolution of Consciousness of the Mayan Calendar Structure

(From the 1st level upwards each level gets 20 x smaller)

All Underworlds complete October 28, 2011

Wil je de essentie van 'the long count', als enige lineaire Mayakalender begrijpen, moet je niet zozeer naar de *duur* van de perioden kijken, maar naar hun *verhouding*: elke volgende periode, die in 'the long count' een 'wave' (golf) genoemd wordt, duurt 20 keer korter dan de voorafgaande.

Daarbij is elke periode ingedeeld in 7 'dagen', afgewisseld door 6 'nachten'. Dat zijn geen 'dagen' en 'nachten' zoals wij ze kennen. Het is een gelijke onderverdeling in 13 delen van zo'n periode ('wave'). De 'National Underworld' van 5125 jaar kent dus 13 dagen en

⁵ Bron: <http://www.mysticmamma.com/entering-6th-day-flowering-of-mayan-calendar-s-9th-wave-september-5th-2011/>

nachten van elk 394 jaar. Daarin is de verbinding met de eerder genoemde 'baktuns' te zien. Maar als we de 'Planetary Underworld' bekijken, die 5125:20= 256 jaar duurt, dan duurt elke 'baktun' (elke 'dag' of 'nacht') nog maar 19 jaar. In de 'Galactic Underworld' is elke 'baktun' al gekrompen tot 0,64 jaar, nog geen 8 maanden!

Nu wordt de essentie van 'the long count' al wat duidelijker. Als elke hele volgende periode 20 keer korter duurt, gaat de afwisseling van 'dagen' en 'nachten' ook 20 keer sneller. Als 'licht' en 'donker' elkaar steeds sneller afwisselen, gaat de frequentie omhoog. In het begin duurde 1 'dag' 1,2 miljard jaar. Op het einde van 'the long count' duurde 1 'dag' nog maar 18 dagen. Deze enorme versnelling is de kern van de 'the long count', die dus inderdaad lineair is en daarmee ook een 'einde' kent.

Het wordt nu ook al duidelijker waarom 'het einde van de Mayakalender' zo in de belangstelling stond. De vraag is uiteraard wat deze frequentieversnelling wil zeggen en wat er aan het einde gebeurt. Daarover is lang nagedacht, veel gespeculeerd en veel geschreven. In zijn laatste artikel hierover⁶ komt Carl Calleman tot de conclusie, dat er geen sprake is van een einde, maar *een einde aan de versnelling*. Met andere woorden: sinds de einddatum blijft de frequentie op hetzelfde, hoge niveau.

Maar dan nog geeft deze kalender haar wezenlijke geheim niet prijs. Want wat betekent dit voor het leven van alledag, voor mensen zoals jij en ik? Dat wordt duidelijk als je deze kalender bekijkt in het licht van natuurkundige processen. Bijvoorbeeld: zet eens een pan water op het fornuis en steek het gas aan. Daardoor wordt het water verwarmd; de temperatuur loopt steeds verder op. De analogie met de Maya kalender is: de frequentie wordt steeds hoger. Maar de temperatuur blijft niet continu omhoog gaan, er is een grens aan, die we het 'kookpunt' noemen. Hoeveel warmte je aan kokend water ook toevoegt, de temperatuur wordt niet meer hoger. Het water gaat wel harder koken, maar blijft 100 °C. Dat is het moment waarin we nu leven. Het maakt intussen niets meer uit of je het einde van de Mayakalender dateert op 28 november 2011 of op 21 december 2012. In beide gevallen bevinden we ons nu in de periode dat de frequentie op hetzelfde hoge niveau blijft. Dit is dus de tijd dat 'het water kookt'...

Wat gebeurt er als het water kookt? Dan gaat water over in stoom: het verruilt de ene vorm van bestaan voor een andere. Dat gaat niet onmiddellijk: het water blijft nog een hele tijd koken, maar wordt steeds minder en de hoeveelheid stoom steeds groter. Dat is wat het 'einde van de Mayakalender' werkelijk betekent: *het markeert het moment dat de bekende vorm waarin we leven begint over te gaan in een geheel nieuwe vorm*. Die is er niet direct helemaal, zoals het kokende water ook niet direct totaal stoom wordt. Maar de doorgaande hoge frequentie zorgt er voor dat de ons bekende bestaansvorm meer en meer 'verdampt'.

Dat is heel iets anders dan de conclusie dat 'de aarde vergaat'. Nee, we verruilen de ene bestaansvorm voor de andere, en een tijdlang bestaan beide vormen naast elkaar. Maar uiteindelijk blijft er alleen 'stoom' over.

En uiteraard is nu de vraag: wat is die nieuwe bestaansvorm dan? Omdat beide vormen nu naast elkaar bestaan, moeten we daar al iets over kunnen zeggen...

Het 'einde van de Mayakalender' ('the long count') laat dus zien dat er een daadwerkelijke en verreikende verandering van manier van leven is ingezet. De overige aspecten die ik wil bespreken zullen meer zicht geven op wat deze nieuwe vorm van leven en bestaan zal kunnen gaan inhouden.

Energieveranderingen vanaf 12-12-2012

Om samen met anderen de veranderingen te kunnen volgen, had ik een model van de piramide van Cheops gemaakt en startten we in november met regelmatige groepsbijeenkomsten. Omdat veel mensen daar van hoorden en zich niet meer konden aansluiten bij de al bestaande groep, organiseerden we twee losse informatie avonden. Eén daarvan vond plaats op 11 december 2012. Ik maakte met behulp van wichelroedes

⁶ <http://www.calleman.com/content/articles/SomeNewReflections.htm>

voor de aanwezigen zichtbaar hoe een piramide een vortex, een verticale spiralende stroom energie vormt: de wichelroedes kruisen in de vortex.

Woensdag 12 december was een bijzondere datum: de laatst mogelijke in de reeks die met de trouwdag van Willem Alexander en Maxima begon. Door 2 februari 2002 als 2-2-2 te schrijven, ontspan zich een gaandeweg wereldwijde aandacht voor deze datareeks, die doorliep tot 12-12-12. Over deze datum werd al langer aangegeven dat het een verandering in de kosmische energieën zou brengen, die eerst en vooral in de kristallen merkbaar zou worden. Daarom had ik mijn kristallen in de piramide gezet. Omdat dit een geheel door menselijke intentie gestuurd moment was, nam ik aan dat de meeste mensen zich zouden richten op het moment van 12 uur 's middags. Ik ging daarvoor in meditatie, verbond me in de geest met alle mensen die zich op dit moment richtten en wachtte af. En inderdaad was er om 12 uur een duidelijke verandering voelbaar: alsof alles in de ruimte ineens veel wijder, stiller, maar ook krachtiger werd. Tot zover was het uiteraard een puur subjectieve ervaring, maar de bevestiging dat er werkelijk iets was veranderd kwam toen ik opnieuw met de wichelroedes de vortex zichtbaar wilde maken. *De vortex van de piramide en andere vortexen op mij bekende krachtpunten waren totaal verdwenen.* In plaats daarvan maakten de wichelroedes onwillekeurige, draaiende bewegingen; niet alleen op de plaatsen waar eerst vortexen waren, maar overal. Ik had het gevoel dat de hele aarde zich in één, enorme vortex bevond.

Een werkelijk synchronistische bevestiging kwam via een channeling van Steve Rother, die inhoudelijk volkomen losstond van het hele gebeuren rond de Mayakalender. Daarin werd niet alleen aangegeven dat de veranderingen op 12 december een door de mensheid en in de huidige tijd gecreëerde situatie was, maar dat het inderdaad om een vortex rond de hele aarde ging. "Er zijn geen verbindingen of voorspellingen hiervoor. Het is een door de mensheid opgebouwde golf, die je door de vortex zal duwen. Beide delen van de vortex vormen samen een poort. De golf wordt sterker tot aan 21 december en duwt je dan door de vortex, waarna je half januari aan de andere kant komt. Daarna zal het nog enkele maanden duren voor je echt aan de nieuwe situatie gewend raakt."⁷

Een andere channeling zegt het zo: "Het jaar 2013 leeft niet op het aardse niveau, maar op een eiland buiten de tijd."⁸

Het is een rare gewaarwording. We zouden met z'n allen onderweg zijn door een vortex, maar als je naar buiten kijkt, ziet alles er nog steeds precies hetzelfde uit. Klopt dit wel? Die nacht kreeg ik een beeld dat ik graag met je deel. Stel je voor dat je in een bergachtig landschap op een station staat. Je ziet alles om je heen. De trein arriveert, je stapt in en als die gaat rijden, ga je direct een tunnel in. Terwijl je verder rijdt zie je alles om je heen; dat is binnen, in de wagon, waarin alles precies hetzelfde blijft. Wat er anders is, merk je pas als de trein, uit de tunnel gekomen, bij het volgende station stopt...

Ik checkte regelmatig de energieën met de wichelroedes. Alles bleef zoals het op 12 december was ingezet, maar een paar mensen melden dat bij hen de wichelroedes nog de vortexen en krachtpunten met kruisen aangaven, precies zoals dat voor 11 december was. Eerst begreep ik er niets van, maar toen ontdekte ik dat je met je intentie kan afstemmen op de verschillende stadia: 'vóór 11 december', 'nu' en 'wat het later wordt'. Er ontstaan dan drie verschillende patronen. 'Vóór 11 december' kruist nog steeds, maar gaandeweg steeds langzamer. 'Nu' laat nog steeds de onwillekeurige draaiingen zien. 'Wat het later wordt' laat wel een kruising zien, maar de wichelroedes blijven daarbij onwillekeurige bewegingen maken, zij het veel kleiner dan bij 'nu'. Alle drie de energievormen bestaan nu dus tegelijk. Ik kan geen andere verklaring bedenken dan dat we inderdaad met de hele aarde van de ene bestaansvorm naar de andere overgaan via een soort 'tussengebied', of liever een 'tussentijd'.

⁷ http://lightworker.com/beacons/2012/2012_12-ALessonInTime2.php

⁸ Shield of the command, januari 2013, bld.5

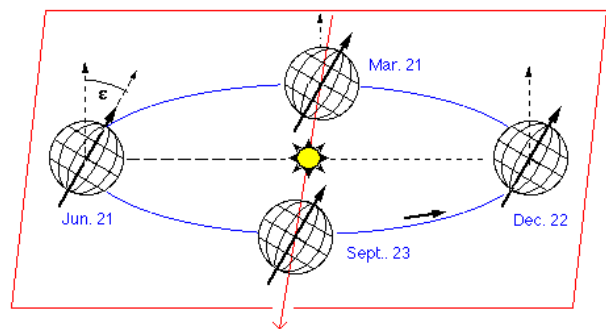
Wat was de Grote Galactische Uitlijning op 21-12-2012?

Om de betekenis van dit moment goed te kunnen begrijpen, moeten we naar de cyclische Mayakalender kijken, waar het grootste 'radertje' de 'alautun' wordt genoemd. Dat is een periode van 63 miljoen jaar⁹. Maar dit allergrootste rad is in wezen nog veel groter, omdat de periode van 63 miljoen jaar maar een kwart van het totale rondje omvat. Eén omwenteling duurt dan ook $4 \times 63 = 252$ miljoen jaar. Dat is de tijd die ons hele Melkwegstelsel nodig heeft om één keer rond te draaien om haar centrale kern: een enorm zwart gat dat de materie van sterren en planeten opslokt en een sterke, kosmische energie uitstraalt.

De huidige astronomische wetenschap schat de duur van één omwenteling op 250 tot 300 miljoen jaar. De Maya's wisten het precieze aantal, maar richtten de aandacht vooral op de periode van één kwart daarvan. Daar hadden ze een hele goede reden voor.

Seizoenen Wij kennen het onderverdelen van één cirkelgang in vier gelijke delen ook: één jaar heeft vier seizoenen, die elk drie maanden duren. We staan er meestal niet zo bij stil, maar er zijn duidelijke overgangsmomenten, die de wisseling van de seizoenen markeren. Zo wordt het begin van de winter gemarkeerd door de 'Winterzonnewende' of 'solstitium'. Tot aan 21 december worden de dagen steeds korter en de nachten langer. Als je dagelijks precies in de gaten zou houden op welk punt van de horizon de zon opkomt en ook waar hij ondergaat, zou je constateren dat dit punt verschuift tot 21 december. Op 22, 23 en 24 december komt de zon op precies hetzelfde punt aan de horizon op en gaat ook op exact hetzelfde punt aan de westelijke horizon weer onder. In oude geschriften en verhalen van natuurvölker wordt daarover gezegd dat 'de zon drie dagen stilstaat'. Dat is letterlijk wat 'solstitium' betekent. Daarmee wilden ze dus niet zeggen dat de zon zich niet meer door de dag beweegt, maar dat ze zagen dat de dagen niet meer korter of langer worden. De 'gewone man' had geen kennis van wat we hier bespreken; die was voorbehouden aan priesters en stamoudsten. Daardoor was het stilstaan van de zon voor de meeste leden van zo'n stam enorm spannend, want als de dagen niet weer zouden lengen, zou er ook geen lente komen, geen nieuwe groei en dus geen eten... Maar op 25 december komt de zon op aan een punt op de horizon, dat net iets meer naar het oosten ligt: de zon beweegt weer! Tijd voor groot feest, want het licht komt terug. Dat is de oorsprong van ons Kerstfeest.

Ik noemde al dat de aardas schuin staat ten opzichte van het vlak waarin de aarde om de zon draait. Dat is precies de reden dat we seizoenen kennen: in onze winter raakt het vlak waarin de aarde om de zon draait het zuidelijk halfrond. Dus daar komt dan het meeste zon en dus is het daar zomer. Een half jaar later is het precies andersom: dan staat de aarde aan de andere kant van de zon, maar de evenaar houdt dezelfde scheve stand. Dus komt de meeste zon op het noordelijk halfrond.

Op de momenten daartussen, op 21 maart en 21 september is er ook een overgang van het ene seizoen naar het andere. Op 21 maart begint de lente, op 21 september de herfst. Deze momenten worden ook wel de 'equinoxen' genoemd. Dat betekent letterlijk 'gelijke nachten' en drukt zo uit dat op die momenten dag en nacht even lang duren. Dat komt omdat het vlak waarin de aarde om de zon draait dan precies het middelpunt van de (nog steeds scheefstaande) evenaar raakt. Dan is er dus een korte tijd dat het vlak van de evenaar en het vlak waarin de aarde om de zon draait met elkaar samenvallen: in één lijn die beide vlakken gemeenschappelijk hebben¹⁰.

⁹ Gerald Benedict, Maya voorspellingen voor 2012, Librero 2011, bld. 217

¹⁰ Jan Wicherink, Grote Galactische Conjunctie, Piramidions, 2011, bld. 13.

Kosmische 'seizoenen' Met het beeld van de onderverdeling van het jaar in vier seizoenen kunnen we gemakkelijker begrijpen waarom de Maya's hun allergrootste tijdseenheid benoemden als een kwart van één rondgang van de Melkweg. Ze vestigden zo de aandacht op het bestaan van wat we 'kosmische seizoenen' zouden kunnen noemen. Zo'n seizoen duurt 63 miljoen jaar en kent net als een aards seizoen een moment van overgang waarin dat seizoen afloopt en een nieuw seizoen begint. Bij de aarde wordt deze overgang gemarkeerd doordat het vlak van de evenaar schuin staat op het vlak waarin de aarde om de zon draait. Dat is op kosmisch niveau hetzelfde. Het vlak waarin de aarde om de zon draait staat schuin op het vlak waarin de Melkweg om het centrale zwarte gat draait. Samen maken ze een hoek van 60 graden. Dat kan je op een heldere, onbewolkte nacht zien als er helemaal geen verlichting in je omgeving is. Je ziet dan de Melkweg als een schuine band aan de hemel. Dat is het vlak waarin de Melkweg om het centrale zwarte gat draait. Van ons uit gezien staat dat 60 graden scheef.

Ook op dit grote, kosmische niveau zijn er daardoor 'seizoenen' en een moment waarop die seizoenen wisselen: daarna straalt de energie vanuit het zwarte gat op een andere manier naar ons zonnestelsel, net zoals de aarde na zo'n wisseling meer of minder licht van de zon krijgt.

Tijdens de lente- en herfstequinox vallen de vlakken van de evenaar en dat waarin de aarde om de zon draait heel even in één lijn samen. Op kosmisch niveau is dat ook zo; we leven nu in een periode dat deze vlakken in één lijn samenvallen. Je zou het de 'kosmische equinox' kunnen noemen.

De aardse equinox duurt één dag. De kosmische duurt, relatief gezien, zelfs korter. Maar omdat we hier spreken van een 'seizoen' dat 63 miljoen jaar duurt, is het vanuit ons bezien toch een hele tijd. Stel dat je één aardse dag omrekent naar kosmisch niveau, dan zou je dat met 63 miljoen moeten vermenigvuldigen: dat is meer dan 172 jaar! Maar in feite is de duur dus veel korter; de wisseling van seizoenen omvat 37 aardse jaren: van 1980 tot 2017¹¹. Dit is de periode waarin het middelpunt van ons zonnestelsel, de zon zelf, de kosmische 'evenaar' (het vlak waarin de sterrenstelsels om het zwarte gat draaien) passeert. In 1980 raakte de zon voor het eerst dit vlak, in 2017 verlaat de zon het weer.

Darwin, schepping en de Hindoeïstische traditie Valt er iets te zeggen over wat er in een dergelijk kosmisch 'seizoen' gebeurt en wat deze wisseling van seizoenen betekent? Dat is het gemakkelijkst uit te leggen aan de hand van de Hindoeïstische godenleer. De goden Brahma, Vishnu en Shiva zijn verpersoonlijkingen van bepaalde krachten, die zich op kosmisch niveau afspelen en het verloop van elk kosmisch 'seizoen' bepalen. Dit is dus ook weer een cyclisch patroon: van schepping (Brahma), via groei en ontwikkeling (Vishnu) naar vernietiging (Shiva), weer gevolgd door schepping (Brahma), enzovoort¹².

De periode van groei en ontwikkeling duurt verreweg het langst: het neemt het grootste deel van elke 63 miljoen jaar in beslag. De biologische ontwikkelingsleer van Darwin is ontstaan in het laatste deel van deze periode en wordt nog steeds door veel mensen omarmd. Wat daar echter aan ontbreekt, is wat er tijdens het begin en het einde van elk kosmisch 'seizoen' gebeurt: aan het begin is er een zeer kort moment van schepping (Brahma) en aan het einde een relatief korte periode van vernietiging (Shiva). Daarmee is de cirkel rond: je vernietigt om ruimte te maken voor iets nieuws. Dus volgt er opnieuw een moment van schepping. Voor de Maya's was dat zo'n uniek moment, dat ze dat in hun kalender markeerden. Omgerekend naar onze tijdrekening is dat 21 december 2012. Dat José Argüelles bij de berekening van het einde van 'the long count' ook op deze datum uitkwam, heeft er voor gezorgd dat beide onderwerpen door elkaar gingen lopen en als 'hetzelfde' werden gezien. Maar het zijn twee totaal onderscheiden aspecten. 21-12-2012 markeert cyclisch gezien alleen maar het einde van een 'seizoen', omdat dáár het nieuwe 'seizoen' begint: met het moment van schepping.

¹¹ Jan Wicherink, Grote Galactische Conjunctie, Piramidions, 2011, bld. 15

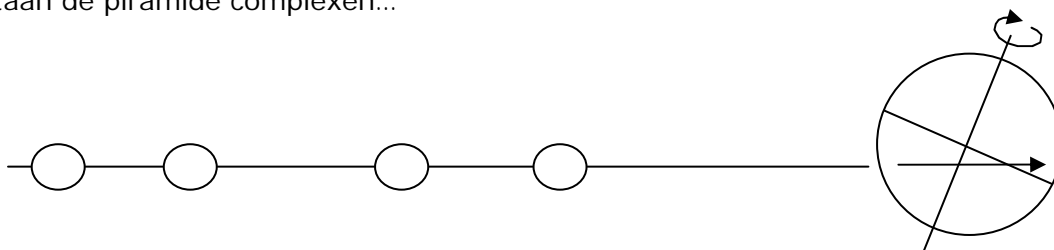
¹² http://www.sanatansociety.org/hindu_gods_and_goddesses.htm

De krachten van vernietiging en schepping spelen de hoofdrol tijdens de periode waarin het kosmische seizoen wisselt. In de periode van 1980 tot nu zie je de vernietiging aan alle kanten en je ziet het steeds sterker worden. Het voelt als een totale uitzuivering van alles wat openlijk of in het geheim werkte aan machtsverschillen, uitbuiting, afscheiding, discriminatie, etc. De huidige mondiale economische crisis lijkt op een oude afgeleefde hond, die niet van ophouden wil weten. Vastberaden bijt hij zich steeds dieper vast in iets dat ondertussen onder zijn schrapgezette poten wegteert, terwijl hij weigert te zien wat er gebeurt. Op het persoonlijke vlak is het niet anders: relaties die niet langer zinvol zijn vallen uiteen, oude onverwerkte emoties komen nu boven - of je het leuk vindt of niet. Emoties er onder houden werkt niet meer; ze komen toch, soms in de vorm van agressie en geweld. Niets blijft uiteindelijk in het verborgene achter. Het is alsof we met z'n allen hard bezig zijn de hele oude meuk op de vuilnisbelt te gooien. Vernietigen om ruimte te maken voor iets nieuws? Het is geen keus, het gebeurt gewoon. Dit 'Shiva'-aspect, dat we overal om ons heen kunnen waarnemen, laat iets zien van de bestaansvorm die we achter ons laten. Dit is deel van het 'verkokende' water.

Piramides en het moment van 21 december 2012 Piramides zijn oeroud. Bij modern onderzoek valt op dat de bouwwijze van piramides overal ter wereld hetzelfde is, ook al is de uiterlijke verschijningsvorm in grootte en al dan niet met trappen, verschillend. Het grondvlak en ook omringende bouwwerken zijn overal op dezelfde manier opgetrokken: onregelmatig gevormde, grote stukken steen, die toch naadloos in elkaar grijpen. Van deze bouwmethode is gebleken dat die extreem ongevoelig is voor aardbevingen. De conclusie dat de op deze fundamenteën gebouwde piramides niet door aardbevingen verwoest mochten worden, ligt voor de hand. Opmerkelijker is de ontdekking dat het overal ter wereld hetzelfde is. Al ons ongeloof ten spijt, kan je er niet omheen dat de bouwers uit die oertijd allemaal deze techniek hebben moeten kennen. Misschien is het zelfs één wereldwijd ras geweest die de piramiden heeft gebouwd. Nog curieuzer is de ontdekking dat als je een groot aantal piramidecomplexen met elkaar verbindt, ze allemaal op één cirkel om de aarde blijken te liggen (o.m.: Paaseiland, Zuid Amerikaanse piramiden, Gizeh, Chinese piramiden en de Japanse piramiden onder zee). Die cirkel ligt 23,5 graden scheef ten opzichte van de evenaar en dus precies gelijk met het vlak waarin de aarde nu om de zon draait. En dat op het moment dat dit vlak gelijk ligt aan het vlak waarin de Melkweg om het centrale zwarte gat draait!¹³

Het Fernbank Science Centre Planetarium heeft ontdekt dat op 21 december 2012 Mercurius, Venus, Mars, Jupiter, Saturnus, de Zon en de Maan samen met de Aarde op één lijn stonden; een lijn die samenviel met het vlak van de Melkweg¹⁴.

Als kind heb je vast wel eens op een mooie zonnige dag met een loep en een veter gespeeld. De lens bundelt de stralen van de zon in één punt en zo kan je de veter aan het branden krijgen. Iets dergelijks gebeurde er op 21 december met de energiestroom uit het zwarte gat in het centrum van de Melkweg. Elke planeet boog de energiestroom door haar zwaartekracht een beetje en bundelt zo de energie. Veel planeten op één rij werken als meerdere lenzen achter elkaar: de energie wordt steeds verder gebundeld tot het zo scherp is als een laserstraal. Terwijl deze energiestraal op de aarde gericht was, draaide de aarde om haar as, zoals ze dat elke dag doet. Daardoor beschreef de laserstraal die dag een cirkel op het oppervlak van de aarde. En precies op deze cirkel staan de piramide complexen...

¹³ Bron: film Revelation of the Piramids, <http://www.youtube.com/watch?v=ooy2LTJoMVM>

¹⁴ Fernbank Science Centre Planetarium, in Maya voorspellingen, George Benedict, Libero, 2011, bld. 71.

Het moment van schepping Het is opmerkelijk dat de paleontologie zich tegenwoordig afvraagt hoe het mogelijk is dat in sedimentlagen ineens fossielen verschijnen, die er daarvoor helemaal niet waren. Die lagen worden gedateerd op ongeveer 600 miljoen jaar, dus ruwweg 2 hele rondjes van de Melkweg geleden. Nog opmerkelijker is dat in een overzicht van Raup en Sepkoski duidelijke pieken van het aantal nieuwe levensvormen te zien zijn: met een interval van zo'n 62 miljoen jaar...¹⁵

De uitslagen van wetenschappelijke experimenten zijn soms zó ongelofelijk, dat ze stelselmatig over het hoofd gezien en zelfs ontkend worden. In de negentiende eeuw ontdekte en bewees Pasteur dat leven spontaan en willekeurig ontstaat en hij kreeg er zelfs van de Franse Academy van Wetenschap een prijs voor. Maar we kennen hem alleen van het *vernietigen* van leven (pasteuriseren = verhitten om bacteriën te doden). Wilhelm Reich werd vanwege dezelfde ontdekking weggehoond, maar professor Ignacia Pacheco herhaalde zijn proeven met succes in 2000: hij verhitte zand tot 1400°C, vermengde het met gedestilleerd water en steriliseerde het mengsel daarna twee keer. Net als Reich ontdekte hij DNA structuren en later nieuwe onbekende levensvormen in het mengsel van zand en water in de hermetisch afgesloten reageerbuis. Een vergelijkbaar resultaat kreeg Andrew Crosse al in 1837 toen hij, in een poging om kunstmatige kristallen te maken, een zwakke elektrische stroom door zand stuurde: ook toen ontstond er nieuw leven, dat binnen een maand tot insecten uitgroeide¹⁶. Dat laat zien dat het puur energie is dat het proces in werking zet, welke vorm (hitte, elektriciteit, etc.) we er ook voor gebruiken.

Deze laboratoriumresultaten zijn in feite piepkleine uitvoeringen van wat er op 21 december met de hele aarde is gebeurd. De gebundelde kosmische energiestraal werd door de vorm van een piramide nog eens extra versterkt. Het effect zou je kunnen vergelijken met een energetische prik van een acupunctuurnaald, tot diep in het lichaam van de aarde. Of, en misschien beter, als het moment van bevruchting: als de zaadcel en de eicel samensmelten. De allereerste fase van nieuw leven. Dat is inderdaad het moment van schepping.

Ervaringen tijdens het moment van schepping Het scheppingsmoment om 12.11 uur op 21 december 2012 beleefde ik met een groep tijdens een workshop in Drenthe. De frequentie van de kosmische energie, die ik altijd kan voelen als ik me er op afstem, klom in de loop van die ochtend steeds verder en piekte gigantisch omhoog op het moment suprême. Het was echter geen piek die direct daarop weer daalde; de frequentie bleef zo hoog en zou tot ruim na Kerst zo hoog blijven.

Eén van de groepsleden beschreef haar ervaringen zo: "Er kwam via mijn derde oog (op je voorhoofd, tussen je echte ogen) een enorme lichtstraal binnen. Ik weet dat ik dacht, 'ah, zó voelt de snelheid van het licht dus'. Het licht verspreidde zich in mijn hoofd, in mijn wezen. Het licht was wit en geel, misschien wel zilver en goud. En ik wist dat het licht alles had veranderd op dat moment." Later kreeg ik van meerdere kanten, zowel van personen binnen Nederland als ver daarbuiten ervaringen gemaild, die sterke overeenkomst vertoonden met het ontvangen van deze 'enorme lichtstraal'.

Dit gebeuren had een directe uitwerking op het bewustzijn van de deelnemers aan de workshop. Als je op de manier van Peter Russell 'bewustzijn' definieert als 'het vermogen om te ervaren'¹⁷ wordt het mogelijk om het verschil te beschrijven. De eerste mogelijkheid is: in een onderwerp duiken, er helemaal één mee worden en er zo mee aan de slag gaan. De andere mogelijkheid is de 'waarnemer': degene die in alle rust, zonder enige gedachte en met een zekere afstand waarneemt wat er gebeurt. Gewoonlijk was het niet zo gemakkelijk om in de tweede vorm van 'onbevangen waarnemen' te komen; daar was vaak een poos mediteren voor nodig. Ineens was dit bewustzijn eerder de basis en kostte het enige moeite om aan de slag te gaan of ergens over na te denken. Anderen vertelden over sterke emoties die loskwamen, over het gevoel dat de aarde

¹⁵ Rohde, Robert A & Muller, Richard A., Cycles in fossil diversity, Nature, 10 maart, 2005

¹⁶ David Wilcock, Source Field Investigations, Dutton, 2011. bld. 187-194

¹⁷ Krijn Koetsveld, Volgroeid Bewustzijn, Tattwa, 2012, bld. 21 e.v.

veranderde en zelfs bewoog. Over een plotselinge en totale omslag in het weer: van stevige wind naar totale, allesomvattende stilte. Over het gevoel een wiebelige brug over te gaan, waar aan de andere kant veel mensen stonden te wachten om je te omhelzen. Maar eenmaal daar was de hele brug weg...

Zo beschouwd is tenminste één van de effecten van de nieuwe vorm van bestaan - de fase van het tot 'stoom' verkookte water - dat ons bewustzijn ingrijpend verandert. Of het moment van schepping nog andere effecten zal hebben, bijvoorbeeld in de vorm van daadwerkelijk nieuwe levensvormen zoals de paleontologie bij eerdere overgangen van de 'kosmische seizoenen' aantoonde, zal pas op termijn duidelijk worden. Zoals één van de deelnemers het groepsgevoel tijdens de workshop verwoordde: "De conceptie is gebeurd. Nu begint de groei, en komen we in het kraambed. Daar volgt de geboorte." Veel meer ervaringen vertelden over 'bevruchting' en 'in verwachting zijn'. Het stille, bijna meditatieve wachten op de geboorte van nieuw leven.

Zo raken de cyclische visie met het moment van schepping op 21-12-2012 en de werkelijke betekenis van het einde van 'the long count' elkaar. Beide komen ook overeen met de veranderingen in de energie, zoals je die op aarde kan meten met een wichelroede. Daarbij gaat het niet alleen om een hele nieuwe vorm van leven, die zich in eerste instantie laat voelen als een nieuw bewustzijn. Ook om het gegeven dat er een overgangstijd is, een 'kraambed', en dat we daar nog wel even in zullen liggen. Dat is hetzelfde als de tijd dat 'het water kookt' en 'de trein in de tunnel rijdt'.

Poolverschuivingen en drie dagen duisternis

Er is een veel gestelde vraag, die nog niet beantwoord is: moeten we de voorspelling van de Maya's dat de omwenteling gepaard gaat met verschuiving van de Noord- en Zuidpool tijdens drie dagen duisternis nu ook als een verkeerd geïnterpreteerde voorspelling beschouwen?

In het beeld wat intussen is ontstaan, is de hele omwenteling een complex van verschillende gebeurtenissen, elk met hun eigen duur. Daarbij zijn ook korte, intense momenten zoals het scheppingsmoment. Is de periode van drie dagen duisternis waarbij de polen verschuiven misschien ook zo iets?

Het is goed om je te herinneren dat de voorspellingen van de Maya's berusten op ervaringen die één rondje geleden (of een specifiek deel daarvan) gebeurd zijn en zich naar verwachting dus zullen herhalen. Dat de Noord- en Zuidpool die samen de uiteinden van de as vormen waar de aarde om draait, kunnen verschuiven is bekend, ook in de wetenschap. Je hoort daarbij nog wel eens dat 'de polen omkeren'; dat slaat niet op de as waar de aarde om draait, maar op de magnetische polen. Het is al langer bekend dat de magnetische Noordpool niet stabiel is en vooral de laatste decennia sterker beweegt. Volgens sommigen is dat een onmiskenbaar teken dat de polen zullen verschuiven. Dit wordt altijd als een zeer dramatische gebeurtenis gezien; daarin wordt ook de echo van de mythische verwoesting van Atlantis altijd weer hoorbaar.

Er zijn meerdere volken, dus niet alleen de Maya's die de ondergang van Atlantis zo'n 13.000 jaar geleden dateren. Op dat moment stond de as van de aarde maximaal schuin t.o.v. het vlak waarin de aarde om de zon draait, tegengesteld aan nu. Dat is dus een half rondje van de 'wobbel' van de aardas, en deze cirkelgang staat los van de 'long count' en de '*alautun*' van 63 miljoen jaar. Omdat de maximale schuinite van de aardas in dezelfde periode valt als het einde van de 'long count' en het scheppingsmoment van de '*alautun*' denken sommigen dat de voorspelling van de poolverschuiving onlosmakelijk bij 'het einde van de Mayakalender' hoort. Maar nee, het staat er los van en dus moeten we het ook afzonderlijk bekijken. Pas daarna kunnen we iets zeggen over de schijnbare 'toevalligheid' dat het allemaal in hetzelfde tijdvak gebeurt.

Er zijn verschillende redenen waarom de poolverschuiving in relatie gebracht wordt met een meteorietinslag, die daarmee ook verantwoordelijk wordt voor de ondergang van Atlantis. De eerste reden is de wetenschappelijke berekening hoeveel energie er nodig is

om de aarde zo'n duw te geven dat het resultaat een poolverschuiving is. Niets anders dan de inslag van een gigantisch grote meteoriet is in staat om een dergelijke hoeveelheid energie te genereren. Dat is de reden waarom NASA al voor 21-12-2012 berichten de wereld instuurde dat er nergens een grote meteoriet waargenomen was die op ramkoers met de aarde lag.

De tweede reden is gelegen in oude verhalen, mythes en religieuze teksten, die allemaal vertellen over een wereldwijde ramp. De zondvloed in de Bijbel is misschien wel het meest bekende voorbeeld. Voor mijn boek¹⁸ heb ik dit zover mogelijk uitgezocht. Mijn conclusie is dat deze verhalen de impact vertellen van de supernova Vega.

Een supernova is het eindstadium van een ster, zoals onze zon. Als het kernfusieproces waarmee de ster/zon zijn energie ontwikkelt ten einde loopt, ontstaan er steeds zwaardere elementen. Uiteindelijk stort de ster/zon onder zijn eigen gewicht in elkaar en zwelt vervolgens op tot een gigantische, vurige gasbol. Ter vergelijking: onze zon zal dan zo groot worden dat hij al zijn planeten in zich opneemt. Tot slot ontploft de gasbol en die energie gaat als een schokgolf door het hele universum.

Als mijn analyse klopt, gaat het om een eenmalige gebeurtenis, want een supernova kan zichzelf per definitie niet herhalen. Dat zou betekenen dat de voorspelling van de Maya's berust op een eenmalige gebeurtenis en er geen poolverschuiving te verwachten valt.

Een andere optie voor poolverschuiving is gelegen in de samenstelling van de aardkorst, die a.h.w. als een schil op de meer bewegelijke ondergrond drijft. In theorie zou die ondergrond meer vloeibaar kunnen worden, waardoor het gewicht van met name het Zuidpoolijs aan de aarde zou kunnen trekken, vergelijkbaar met een wasmachine die gaat stampen omdat de was bij het centrifugeren niet gelijk over de trommel is verdeeld. Dan moet er dus een kracht zijn die de ondergrond van de aardkorst meer vloeibaar maakt...

Het is onduidelijk of er zo'n kracht bestaat. Een mogelijke 'kandidaat' is onze eigen zon. Zijn activiteit is vooral de laatste tijd bij vlagen zeer heftig. Dat uit zich in een toename van 'solar flares' (zonnevlammen). Dit zijn gasrupties van enorme hitte, die sterk geladen (licht)deeltjes de ruimte in slingeren. In contact met het magnetische veld van de aarde wordt dat zichtbaar als het 'Noorderlicht'.

De wetenschap kijkt niet naar de ervaringen die mensen rapporteren na zeer intense 'solar flares' (die de 'M' klasse genoemd worden), terwijl daar toch veel meldingen van zijn. Enkele voorbeelden: sterkere emoties, zoals plotseling opkomende angst, woede en verdriet, diepe vermoeidheid, hittedgolven in het lichaam, geheugenproblemen, onregelmatige hartslag, duizeligheid, gevoel dat alles draait, etc.

Dit kunnen we verbinden met een hier nog niet genoemde voorspelling van de Maya's, namelijk dat we ons in deze periode 'op een kruispunt' bevinden. De keuze is welke weg we nu inslaan: de nieuwe weg, die het bewustzijn enorm zal uitbreiden met mogelijkheden die we nu nog voor onmogelijk houden, of de oude weg vervolgen door vast te houden aan wat we kennen en voorspelbaar is. Bij de keuze voor de nieuwe weg is het van belang zoveel mogelijk oude patronen, onverwerkte emoties en in onze cellen opgeslagen nare herinneringen te verwijderen. De 'solar flares' zetten daar duidelijk toe aan.

Er zijn duidelijke aanwijzingen dat er meer aardbevingen, vulkanische uitbarstingen en heftige weersverschijnselen zoals tornado's ontstaan in perioden vlak na een 'solar flare', maar ook dit is niet of nauwelijks wetenschappelijk onderzocht. Het is dus onbekend of de 'solar flares' in staat zijn om zowel het magnetisch veld van de aarde zodanig te beïnvloeden dat het tijdelijk wegvalt, als ook een poolverschuiving te veroorzaken; en helemaal uit te sluiten is het dus ook niet¹⁹.

Al met al zijn dit genoeg redenen op de Maya voorspelling over de poolverschuiving heel goed te bekijken. Gaat het werkelijk om een voorspelling van zo'n dramatische gebeurtenis dat we het idee van vernietiging van de aarde alsnog serieus moeten nemen? Volgens Drunvalo Melchizedek, in contact met nu levende Maya's, wordt de poolver-

¹⁸ Krijn Koetsveld, *Volgroeid Bewustzijn*, Tattwa, 2012

¹⁹ http://carliniinstitute.com/how_recent_solar_flares_are_affecting_us

schuiving verwacht in de periode 2007-2015. Als het gebeurt, valt eerst de gehele magnetische opbouw van de aarde weg. Dat wil zeggen dat de magnetische Noord- en Zuidpool verdwijnen, zij het voor korte tijd. Volgens de voorspelling duurt dat geen drie dagen, maar 30 uur. Daarna herstelt het magnetisch veld zich weer. Het gegeven van de 'duisternis' is niet de afwezigheid van (zon)licht, maar het wegvallen van het vermogen om te kunnen zien. Met andere woorden: door het wegvallen van het aardmagnetisch veld wordt iedereen tijdelijk blind. Zodra het magnetisch veld zich herstelt, kan je weer normaal zien. Volgens de Maya's is dit als een volkomen natuurlijk verschijnsel, waar je dan ook helemaal niet bang voor hoeft te zijn; je moet alleen die 30 uur zo goed mogelijk en in volkomen vertrouwen zien door te komen. Dat is alles...

Tijdens die 30 uur duisternis verschuiven de polen, dat wil zeggen dat de aardas verschuift. De Noordpool komt dan ergens in noord Rusland te liggen, verwachten de Maya's. Het is opmerkelijk dat de wetenschap, uitgaande van de verschuiving van de aardas in de theorie van de trekkracht van het Zuidpoolijs, ook berekent dat de Noordpool dan in noord Rusland uitkomt.²⁰

Het is niet duidelijk wat in dit proces de kip en het ei is: verschuiven de polen en valt daardoor het magnetisch veld weg of andersom? De inslag van een enorm grote meteoriet die dit kan veroorzaken, is volgens astronomen hoogst onwaarschijnlijk. Dat geldt nog sterker voor de impact van een supernova. Als we die mogelijkheden laten afvallen, blijft de mogelijkheid over dat eerst het magnetisch veld wegvalt en de poolverschuiving een gevolg is; mogelijk dus door de invloed van de zon.

Maar wil dit nu zeggen dat het ook daadwerkelijk gebeurt? Ik denk dat de kans heel klein is. Sommigen wijzen op profetieën van Little Grandmother en Edgar Cayce, die heel hoog scoorde in voorspellingen die uitgekomen zijn. Ook zij hebben de poolverschuiving voorspeld. Little Grandmother baseert haar uitspraken op dezelfde Maya informatie als Drunvalo; dat is oeroude kennis. Van Edgar Cayce is intussen duidelijk dat hij heel accuraat was tot een bepaalde tijd, die intussen in ons verleden ligt. Daarna begonnen zijn profetieën steeds minder werkelijkheid te worden. Een profetie is niets anders dan een helderziend beeld van wat er gaat gebeuren, als de lijn waarop de gebeurtenissen zich nu afspelen naar de toekomst wordt doorgetrokken. Dat wil zeggen dat als wij met z'n allen die lijn afbuigen, de voorspellingen steeds minder zullen uitkomen. Je kunt er op het vlak van menselijke wil en beslissingen nog wel iets bij voorstellen, maar geldt dat ook voor natuurlijke verschijnselen? Dat is bijna niet voor te stellen, en misschien is het ook niet zo.

Aan de andere kant is het niet te ontkennen dat de ervaringen met de vortex energie sinds 12-12-12 laten zien dat de intentie van heel veel mensen een grootscheepse, blijvende verandering in de energie kan bewerkstelligen. Als de best mogelijke optie van de Maya voorspelling is dat eerst het magnetisch veld wegvalt, praten we vooral over magnetische en dus energetische veranderingen.

Kan je nu zeggen dat de vortex-poort waar de aarde nu doorheen gaat, voorkomt dat het magnetisch veld wegvalt en er geen poolverschuiving nodig is? Mijn intuïtie zegt 'ja', vooral omdat de energie daardoor nu gelijkmatig kan stromen. Een schokeffect, wat echt noodzakelijk is voor een poolverschuiving, is daardoor niet meer nodig. Maar behalve mijn intuïtie heb ik op dit moment helemaal niets anders om dit te kunnen onderbouwen.

Intussen blijft het opmerkelijk dat deze voorspelling ook weer hetzelfde tijdvak aangeeft. Het zit in het laatste deel van de 37 jaar van de wisseling van de 'kosmische seizoenen' en mede daardoor roept het een beeld op van een 'klapstuk', een apotheose van alle veranderingen.

Los van de uiterlijke aspecten van de voorspelling, zie ik vooral een bevestiging van wat in de andere delen ook naar voren komt: een radicale verandering, een einde van een tijdperk, een nieuwe start. De uitnodiging te kiezen voor een hele nieuwe weg, die leidt tot ongekende uitbreiding van onze mogelijkheden via een grote verandering in ons

²⁰ <http://www.galacticchannelings.com/nederlands/maya.html>

bewustzijn. Of het sluitstuk van de veranderingen nu wel of niet door een poolverschuiving plaatsvindt, is dat misschien het meest veelzeggende van deze profetie.

De Nieuwe Weg

Is er al iets meer te zeggen over wat deze bewustzijnsveranderingen zullen gaan inhouden? Een eerste, maar tegelijk ook heel duidelijke indruk ontstond tijdens de januari bijeenkomst van de groep waarin we bij ons thuis de ervaringen voor, rond en na 21 december 2012 deelden. Dit waren hun ervaringen:

“Alle deelnemers ervaren ieder op zijn of haar eigen manier stilte of rust. Er hoeft niet zo veel en als er iets gedaan moet worden, heb je een aanloopje nodig. Maar als je er toe wil zetten, gestuurd door je wil of door gedachten, loopt het al snel vast. Op de een of andere manier lukt het alleen als je de situatie accepteert, en met de stroom meegaat; dan gaat het wel – dan gaat het vanzelf.

Is dat de reden dat zoveel mensen nu vastlopen? Als je steeds met pijn in je lichaam de noodzakelijke dingen hebt gedaan, is het een veelzeggende ervaring dat als je de situatie accepteert en het laat gebeuren, de pijn ineens weg is...

We bespreken wat we ervaren in een ziekenhuis: de angst is er bijna tastbaar. De visie is daar nog steeds dat een ziekte een van buiten komend onheil is dat bestreden moet worden. We zien ineens dat het gaat om het loslaten van strijd. Vóór 21 december een mooi streven, een goede theorie en iets dat je je probeerde eigen te maken, maar steeds weer vergat. Het is nu totaal omgekeerd. Als je ergens voor of tegen wil strijden, loop je vast. Alleen vanuit acceptatie kan er iets gebeuren en op de een of andere manier is de energie nu zo, dat het niet meer anders kan. Dat moet wel onvoorstelbaar grote gevolgen hebben, zeker in de gezondheidszorg. Maar niet alleen daar, want het gebeurt overal, ook in het klein, bij je zelf en bij alles wat je doet – in de *manier* waarop je iets doet.

We ontdekken al snel dat het veel verder gaat dan acceptatie. Voor 21 december worstelden we nog het meest met ‘houden van mijzelf’. Er voor een ander zijn lukte meestal nog wel, maar echt van jezelf houden, zorgen voor jezelf en grenzen stellen als het nodig is - dat was toch steeds het sluitstuk van de begroting, als je er al toe kwam. Nu gaat dat ineens veel gemakkelijker. Ook die strijd smelt als sneeuw voor de zon. Het gaat nog verder dan accepteren wie je zelf bent, wat je kan, wat je nu voelt – of je nu blij, boos, verdrietig of angstig bent – nog verder dan grenzen stellen en die diepe innerlijke rust voelen. Want dat alles speelt zich in je lichaam af en juist die diepe innerlijke rust brengt de ervaring dat je veel groter bent dan je lichaam. Niet ‘ik zit in mijn lichaam’, maar ‘mijn lichaam zit in mij’ – zo iets.

Voor dit ‘grote ik’ is de stille, liefdevolle plek die we voor 21 december alleen en soms in meditatie konden ervaren, nu ineens veel dichterbij. Het is veel sterker, helderder en veel gemakkelijker te bereiken. Het voelt alsof het steeds dichterbij komt. Of de brug die je nu nog over moet, straks helemaal wegvalt. Wat die wereld is, wordt dan wel duidelijk, maar het voelt nu al als ‘thuis’. Wat is ‘thuis’? Daar kan je jas uit, kan je onderuit op de bank. Daar hoef je niets. ‘Thuis’ is vertrouwd, voelt goed en veilig. Daar gaat het vanzelf. ‘Thuis’ is gewoon thuis.

We voelen nu een lijn; ons lichaam in ons ‘grote ik’, via die lijn verbonden met een grote bol van licht die als ‘thuis’ voelt. Die steeds dichterbij komt en straks om ons heen is: dan zijn wij daarin. Dan zijn we helemaal ‘thuis’.

We kijken naar onze gedachten, want de channelingen die aankondigen dat de manifestatie van onze gedachten steeds sneller zal gaan, lijken in dit licht al bijna vanzelfsprekend. Gedachten met het karakter ‘ik hoop maar niet dat...’ scheppen dan steeds sneller dat wat je nu juist *niet* wilt. Vermijden werkte al nooit, bestrijden nu ook niet meer. We zien al snel dat het bij mensen die daar nu nog mee worstelen niet om die gedachten gaat, maar om de onderliggende emotie; om ‘de angst dat...’ Zo’n gedachte kunnen we nu zien als een steeds sterkere oproep om oude angsten, patronen en beladen herinneringen los te laten. Want die gaan gewoon niet samen met innerlijke rust, houden van jezelf en thuiskomen.

We kijken nog eens naar 'scheppen met gedachten' en voelen dat ook dit nu al veel verder gaat. Het zijn niet zozeer gedachten, het is veel meer 'intentie': letterlijk 'iets dat ergens naar reikt'. Meer de weg dan het doel. Over de weg wandelen is woordeloos en vol gevoel. Vol van weten dat dit nu en hier de aangewezen weg is. En dat gaat helemaal vanzelf.

Dan bespreken we ervaringen die we al langer kennen: een diepe, plotselinge herkenning van iets dat je doet, ziet of zegt. Het blijken bevestigingen dat je op de goede weg bent. Het voelt niet alleen als herkenning, maar ook als zó vreemd, dat je je met je brein, je denken afvraagt hoe dat nou kan. Terwijl je 'grote ik' ondertussen ziet, weet en voelt dat het klopt. 'Intentie' is een weg die aangereikt wordt, waarvan je weet en voelt dat het past en die je daarom vanzelf volgt.

Hoe dichterbij 'thuis' komen, hoe gemakkelijker we 'intentie' kunnen ontvangen en voor ons zien. Toch gaat het samen nog gemakkelijker. Door zo samen te zijn als wij vandaag - waarbij iedereen kan delen wat hij of zij voelt, ontdekt en ziet - ervaren we dat deze prachtige gezamenlijke intentie vanzelf zichtbaar wordt. Dat is niet langer iets dat je moet of wilt uitdragen, want als je het toelaat gebeurt het vanzelf met anderen. In de gezamenlijke stilte en rust, waar een lemniscaat om jezelf en de ander heen je aandacht naar het midden brengt. Daar, in die poort tussen jullie in, manifesteert het zich. En net als bij ons vanavond: helemaal vanzelf."

Waar staan we nu?

Ik denk dat we deze vraag nu enigszins kunnen beantwoorden. Het idee van een wereldwijde vernietiging, een 'laatste oordeel' of, zoals de christelijke religies zeggen 'de Apocalyps' komt nergens terug. Ik denk daarom dat we er goed aan doen de term 'Apocalyps' te ontdoen van zijn onheilspellende betekenis. Het woord betekent letterlijk 'onthulling' en dat komt veel dichterbij de kern van waar we nu staan: op de drempel van onthulling. Dat wil zeggen: heel wat verder kunnen zien en de essentie kunnen aanvoelen; wat we in de groep als 'thuiskomen' ervaren.

Recente channelingen spreken vrijwel allemaal over deze komende, grote veranderingen in bewustzijn²¹. Dat gaat gelijk op met de oude Maya voorspelling dat we in deze periode op een 'kruispunt' staan, met de mogelijkheid deze nieuwe weg in te slaan. Misschien heb je het gevoel dat we die weg nog niet zijn opgegaan. De beelden van de 'tussentijd' lijken daar ook op te wijzen: de 'tijd dat het water kookt', waarin de 'trein door de tunnel rijdt', 'de reis van de hele aarde door de vortex'... Maar het voltrekt zich nu al, heel subtiel. Veel mensen ontdekken het gevoel van rust en stilte in zichzelf. Het radioprogramma 'Hemelbestormers' kiest als thema: 'Hoe vind jij rust in deze hectische wereld?'²² We hebben geen zin meer in heftigheid; we keren ons af van strijd. De aantrekkelijkheid van een carrière en materialisme smelt zienderogen.

Herken je dit? Als je deze signalen in het bredere perspectief plaatst, dat ik hier heb willen schetsen, voel je hoe sterk de uitnodiging van de nieuwe weg nu al is. Het gebeurt in feite al, zonder dat je er bewust voor gekozen hebt. Maar juist zo wordt je je bewust dat deze keus er is.

Oude patronen, onverwerkte emoties, oude angsten en cellulaire herinneringen die je lichaam heeft opgeslagen kunnen je nog steeds vasthouden aan 'de bekende weg'. Als je realiseert dat deze ballast laagfrequente energieën zijn, valt op hoeveel energetisch hoogfrequente processen zich nu afspelen: de frequentie die de Maya's met 'the long count' beschreven, is tot een top gestegen en sindsdien zo hoog gebleven. Op 12-12-2012 gingen we de 'vortex tunnel' in. Een vortex is een energetische draaikolk, zoals een tornado er een van lucht is. Die draait heel snel, heeft daardoor een heel hoge frequentie en genereert zo een enorme kracht. Tijdens het scheppingsmoment op 21-12-2012 piekte de frequentie van de kosmische energie onmetelijk hoog en bleef lange tijd op dat

²¹ Shield of the Command, januari 2013

²² Thema op zondag 26 januari 2013

niveau. En de 'solar flares' bestaan uit hoogfrequente lichtdeeltjes. Al deze hoogfrequente processen samen geven het beeld van een stel fel schijnende lampen. Alles wat donker is (een lage frequentie heeft) krijgt het zo wel heel moeilijk om stand te houden... Je kunt er tegen in brengen dat de aarde een plek van vrije keus is. Dat is waar, maar elke vraag richt je aandacht. Ook de uitnodiging om de nieuwe weg in wil slaan doet dit, subtiel en vasthoudend. Daardoor worden we ons niet alleen bewust dat we deze keus hebben, maar ook *dat we die onbewust al gemaakt hebben*. Wat overblijft, is de keuze 'doe het nu of doe het later'. Dat is voor mijn gevoel de essentie van deze 'tussentijd'.

Sommigen laten duidelijk zien dat ze de keus al gemaakt hebben. Ze verlaten de 'bekende weg'. Ze laten alles wat daarbij hoort los. Bij hen werkt de Shiva kracht (vernietiging) mee, maar ook zonder die bewuste keus blijft deze kracht doorgaan. Het brengt onderscheiden, afscheiding, overheersing, manipulatie, macht en dergelijke steeds meer aan het licht. Omdat dat gepaard gaat met status- en invloedverlies van degenen die 'de bekende weg' willen blijven volgen en zij de middelen hebben om te strijden, zal dat nog wel even doorgaan. Zij horen tot de groep 'we doen het later' of 'we gaan als laatste'. Ook daarvoor is de 'tussentijd' zinvol.

Met het doorzicht wat we nu hebben kan je nu al resultaten van de nieuwe weg zien. Deze nieuwe initiatieven zijn gebaseerd op een oeroude vorm van bewustzijn, die nu dan ook als 'helemaal nieuw' ervaren wordt²³. Het kenmerk daarvan is dat je heel goed voor jezelf zorgt; dat je weet waar je zelf goed in bent en dat ook van de ander weet – dat geeft respect, erkenning van de waarde van elkaar, maar ook van jezelf. Zo verdiept het weten wat je waard bent zich en ontstaat de ervaring dat dit alleen in de verbinding, in het 'samen' tot zijn recht en tot manifestatie kan komen. Die creativiteit, die tenslotte pure schepping in de praktijk is, kan je nu al overal waarnemen. Misschien klein en vaak nog voorzichtig, maar het is er al wel.

Trendvoorspeller Lidewij Edelkoort, de winnaar van de Prins Bernhard Cultuurprijs 2012, zegt het zo: "We staan voor een volgende fase, waarin we meer los moeten laten. Waarin vertrouwen opnieuw onder de loep moet worden genomen. Nieuwe collectieven krijgen vorm, nieuwe infrastructures, locale productieprocessen. Een samenleving nieuwe stijl. Nu al wordt de noodzaak van, en zin in samenwerking breed gevoeld. Ik ben erg optimistisch. Het individuele tijdperk ligt langzamerhand achter ons, maar we zullen opnieuw moeten ontdekken dat we elkaar kunnen vertrouwen, dat iedereen zijn eigen talenten heeft. Dat vraagt een soepele geest. We staan op de springplank, nog huiverig voor het diepe, maar er is geen reden om bang te zijn. Vijftien, twintig jaar misschien, dan is het helemaal gewoon geworden."²⁴

De perioden van vernietiging en van groei, ontwikkeling en geboorte na het scheppingsmoment gaan nu, in deze 'tussentijd' in elkaar over. Als je de overgangperiode van de 'alautun' van de Maya's letterlijk neemt duurt dat nog tot 2017. Dat is veel korter dan Lidewij Edelkoort verwacht. Maar net als bij het wichelroede experiment de energie van voor 11 december steeds moeilijker zichtbaar wordt, zo zal 'de bekende weg' steeds minder 'bekend' gaan voelen. Tegelijk wordt de nieuwe weg steeds beter zichtbaar.

Volgens de Maya traditie gaan we zo het 'gouden seizoen' in: een periode van enorm positieve ontwikkelingen, vooral doordat je *samen* de intentie en de verwerkelijking draagt. Dat dit gepaard gaat met een onvoorstelbare verandering in bewustzijn, kunnen we ons nu misschien nog maar moeilijk voorstellen, maar de eerste tekenen zijn al te zien, te voelen en te delen. Het zal het idee dat alles met alles in éénheid verbonden is uiteindelijk tot een werkelijke ervaring maken. Dit is een zeer hoopvol beeld. Zeker als je bedenkt dat we er samen zo'n 63 miljoen jaar van kunnen genieten....

© Krijn Koetsveld, januari 2013.

²³ Krijn Koetsveld, *Volgroeid Bewustzijn, Tattwa*, 2012

²⁴ TC Tubantia, 24-11-2012